

Ἄω ἀπλόνει τὰ πτερὰ,  
Καμαρόνει μιὰ χαρὰ.  
Κεῖ τεντώνεται πολὺ,  
Καὶ μὲ ζέσιν ὁμιλεῖ.

«Ἄλλὰ, εἰς τὴν μάχην τότε διατὶ δὲν παρευρέθης ;»  
Εἶπε τέλος τὸ παγῶνι, «τὶ κοῦ κοῦ λοιπὸν ἀλέθεις ;  
«Τὶ τὸ νῆμα τῶν θεσμῶν σου στρέφεις περίξ ἡλα-  
(κάτης...

«Καὶ ὡς κόπτης φίνος, κόπτεις, καὶ ὡς ράπτης  
(φίνος, ράπτεις;

«Εἰς τοὺς πόρους μας ἀπεῖχες, ἄπεχε καὶ τῆς χα-  
(ρᾶς μας,

«Λάβε ἤδη τὰς ἀράς μας»

«Καὶ εἰς τῆς νυκτὸς τὰ σκότη τὸ θρηνηῶδες σύν-  
(θημά σου,

«Δίδε μόνον, θρηνηθεῖσα μετ' αὐτοῦ τὸ ὄνομά σου»

## ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ἐν Ἀθήναις.

## ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΑΝΤΣ.

## Η ΜΑΡΙΑ ΜΟΥ ΑΠΕΘΑΝΕΝ

Ἵς τὸ μνήμα σου, ἀγάπη μου,  
Μέσα 'ς τὸ μαῦρο μνήμα,  
Ἐκεῖ μονάχος θὲ νὰ ἴθῃ,  
Τὴν ἀγία πλάκα νὰ φιλῇ,  
Ἵς τὸ γιὰ τὸ τὸ κῆμα.

Κ' ἐγὼ 'κεῖ μέσα θὰ ταρῶ,  
Ἵς τὸ πλάγι σου, Μαρία·  
Γιατὶ ὠρμισθήκαμε πιστοί  
Μ' ἐκεῖ τὸ πρῶτο μας φιλὶ,  
Ἀγάπην αἰωνία.

Θυμᾶσαι τί ἐλέγαμε,  
Ἵς τὸν μ' εἶδες καὶ σὺ σ' εἶδα,  
Τὴν πρώτην ἐκείνη τὴν φορὰ,  
Ποῦ ἐχάραξε μὲς τὴν καρδιά·  
Τοῦ ἔρωτος ἡ ἐλπίδα ;

Θυμᾶσαι πῶς ἐτρέμαμε  
Ἵς τὸ πρῶτο φίλημά μας,  
Ἵς τὸν νὰ μᾶς ἔλεγε ἡ καρδιά,  
Πῶς 'κειὰ τὰ ἀγία μας φιλιὰ  
Θὲ νὰ ἴναι τὰ στεγνά μας !

Ὅλα, ἡ ἐλπίδες, ἡ χαρὰς,  
Ἐπτάξαν, Μαρία·  
Ὅπως μαραίνεται 'ς τὴ γῆ,  
Ἵς τὴν ἀχαρὴ μας τὴ ζωὴ,  
Ἦ ρεῖσθαι κ' ἡ εὐτυχία !

Ἵς εἶδα 'ς τὸν κόσμον ὁλόλαμπρη,  
Καὶ τώρα πεθαμμένη·  
Ἦ πορευμένη μου καρδιά,  
Τέτοια μεγάλη συφορά  
Ἀχ ! πλέον δὲν υπομένει !

Περίμενέ με, κ' ἐφθασα,  
Τὸ μνήμα μᾶς χωράει·  
Ἵς τὴν ἀγκαλιά σου θὲ νὰ ἔρῃ,  
Χωρὶς ποτὲ νὰ χωρισθῶ,  
Τὰ λοβλουδα τοῦ Μάν.

Κ' ὅταν τὴ ρύχτα λέγουνε,  
Πῶς ἡ ψυχὰς λαλοῦνε,  
Ὅλως μαλὴ ἓνα σωρὸ,  
Ἵς τὸν κόσμον ἀνῶντας χορὸ,  
Κ' ὁλονυχτίς πετοῦνε,

Ἐμεῖς ἄς ταῖς ἀφίνομε,  
Ψυχὴ μου ἀγαπημένη·  
Ἵς τὴν ἄλλη κἄνε τὴ ζωὴ,  
Νὰ μᾶςθε πάντα μοναχοί,  
Καὶ σφιχταγκαλιασμένοι.

Φ.

## ΛΥΣΙΣ

## ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΙΑ'. ΦΥΛΛ. ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Σίτος—σοῖς.

ΑΙΝΙΓΜΑ Θ'.

Ἡ ἄρνησις ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σώματός μου,  
Καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου.  
Τὸ σῶμα δὲν θὰ ὤριζε ποτὲ ἡ Γεωμετρία  
Ἄνευ ἐμοῦ· μ' ἐνέχσας ; ἐν εἶμαι ἀπὸ τὰ τρία.